

„Se, det var nu bare en Historie. Jeg vil nu gerne have Lov til at fortælle om en lille Oplevelse, jeg havde idag paa Vejen hertil. Der stod et Par Mennesker udenfor et fattigt Hus, og jeg fik at vide, at derinde laa en Mand og droges med Døden — „Hønse-Lars“ kaldte de ham. Saa kender I ham vel nok! Jeg gik indenfor, og der laa et gammelt Menneske med en fin hvid Skjorte paa og i skinnende rene Lagner, i det hele saa velplejet og opstadsset som den gamle Komediefigur Jeppe, der blev lagt i Baronens Seng og troede sig i Himmerig. Den stakkels Mand havde mistet Mælet, hans Bryst arbejdede tungt, men Sjælen var fuldt nærværende, og jeg kunde se paa ham, at han følte sig fuldt betryggende præpareret til at indgaa til den store Dom. Endnu i Dødens Daanen skinnede den gamle Synder af Selvretfærdighed. — Se, det her nedslaaende Syn er bleven ved at staa mig for Tanken, fordi det har mindet mig om noget, der nys hændte mig selv. I hørte jo, hvem jeg er. I fik at vide, hvad der er overgaaet mig, og hvorfor jeg kom væk fra mit Embede. Det var Verdens Dom. Men Gud kender Menneskene. Han skabte os som Syndere, opfyldte af grimme Tanker og onde Lyster, saa længe vi drager Aande, og jeg veed nu, at aldrig var jeg vederstyggeligere for Gud, end da jeg forsøgte at gaa ham under Øjne med mine Dyder. Derfor nedslog han mig endnu dybere i Smudset. Saa en Dag faldt jeg i en svær Sygdom. Jeg laa med Feberfantasier, og der var det besynderlige ved det, at hele min Ulykke var gleden ud af min Erindring. Jeg var endnu den uberygtede Præst for Favsing og Lime Menig-